

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΑΙ ΔΥΩ ΑΔΕΛΦΑΙ.

Διήγημα.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε Φυλ. 24.)

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἦλθεν ὁ Κ. Ματθαῖος, καὶ ἅμα εἶδε τὰς νέας, ταῖς ἐξέτεινε τὰς ἀγκάλας μακρόθεν, καὶ δεχθεὶς περιχαρῶς τὰς ἀνθοδεσμάς, ταῖς ἔδωκε τὰς δύο χεῖρας διὰ νὰ τὰς ὀδηγήσῃ. Ἐκθαμβοὶ αἱ χωρικοὶ διήρχοντο διὰ τῶν κορυφῶν ἐκείνων δεινδραστοιχιῶν, αἵτινες ἄλλοτε παρετείνοντο ὡς ὑψηλοὶ καὶ εὐθεῖς τοῖχοι φυλλώματος, ἄλλοτε ἐκυρτοῦντο εἰς τεχνητοὺς θόλους ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν, καὶ ἔβλεπον πάσας τὰς πολυτελείας τῆς τέχνης ποικιλοῦσας τὰς πολυτελείας τῆς φύσεως, ἐδῶ συστήματα σπανίων ἀνθῶν, ἐκεῖ συμπλέγματα γλυπτικά, ἀπ' ὧν ἐξέφθον

ΠΑΝΔΩΡΑ

παντοίου γήρατος πήδακες, ἀλλαχοῦ καταδράκτας καὶ σπήλαια χειροποίητα, καὶ ἀλλαχοῦ σκιασας ἀνθοσκεπεῖς.

— Τίνος εἶναι αὐτὸς ὁ παραδεισος; ἠρώτησαν αἱ δύο κόραι, δισπισταῖται πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς των, διότι εἰς τὸ χωρίον ὅπου ἐτραφησαν οὐδε ὠνευρέθησαν ποτέ τοιαῦτα θαύματα.

— Τοῦ πρίγκιπος Φραπόλι, ἀπεκρίθη ὁ ὀδηγὸς των, καὶ ἰδοὺ ἡ οἰκία του.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπὸ τὰ δένδρα προκύψαι, ἦλθον ἄντικου μεγαλοπρεποὺς οἰκοδομήματος, ἵποῖαν οὐδὲ τῶν βασιλέων τὴν κατοικίαν δὲν ἐρανταζοντο, καὶ εἰσῆλθον διὰ τοῦ καταγλύφου πυλῶνος.

— Εἰς τοῦ πρίγκιπος λοιπὸν κατοικοῦσιν αἱ θυγατέρες τας; τὸν ἐρώτησεν ἡ Νίνα, σχεδὸν περίφοβος.

— Ὅχι, εἶπεν ἐκεῖνος, γελῶν. Σὰς φέρω εἰς μίαν αἶθουσαν ὅπου ν' ἀναπαυθῇτε ὀλίγον ἀπὸ τὸν κόματον τῆς ὁδοιπορίας καὶ νὰ συσκευασθῇτε. Θὰ στείλω μίαν ὑπὴρ
Φυλ. 25.

ρέτριαν νὰ σᾶς βοηθήσῃ εἰς ὅ,τι χρειάζεσθε. Ἐπειτα θὰ σᾶς φέρω νὰ γνωρίσατε τὰς θυγατέρας μου.

Καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν, τὰς εἰσήγαγε καὶ τὰς ἀφῆκε μόνας. Αἱ δὲ δύο ἀδελφαὶ εἰσελθοῦσαι, καὶ κρατοῦμεναι ἀπὸ τὴν χεῖρα, ἤθελον ἐκληφθῇ ὡς μία ἀπὸ τὰς εἰκόνας αἵτινες ἐκόσμουν τῆς πολυτελεῦς αἰθούσης τοὺς τοίχους, τόσον τὰς καθίστα ἀφώνους καὶ ἀκινήτους ἢ ἐκπληξίς, διότι ὅπου ἐστρεφον τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπῆντων μεταξότικτα ἐπιπλά, περσικοὺς τάπητας, στίλβον μαχώνιον, καὶ ἄργυρον καὶ ἀλαδαστρον. Ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν των τέλος τὰς ἀπέσπασε θαλαμηπόλος, ἥτις εἰσιλθοῦσα ταῖς εἶπεν ὅτι ἐστάλη νὰ τὰς βοηθήσῃ ν' ἀλλάξωσι.

— Ν' ἀλλάξωμεν! εἶπεν ἡ Ῥόζα, αἰσθανομένη ὅτι αἱ παρειαὶ τῆς ἐρλέγοντο ὑπ' αἰσχύνης. — Ἀλλὰ δὲν ἐφέραμεν ἄλλα φορέματα.

— Ἀναμφιδόλως, εἶπεν ἡ θαλαμηπόλος, ἀνοίγουσα μέγα κιβώτιον· οὔτε ἐπρεπε νὰ φέρετε. Ἐδῶ εἰν' ἐνδύματα δια ν' ἀλλάξητε.

Ἡ Ῥόζα ἐρρίψε βλέμμα ἐρωτηματικὸν πρὸς τὴν ἀδελφὴν τῆς.

— Φαίνεται, εἶπεν αὐτὴ ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὅτι δὲν ἀρμόζει νὰ εἴμεθα ἐδῶ μ' αὐτὰ τὰ ἐνδύματα.

Καὶ καθ' ἑκτὰς στενάζουσαι ἀμρότεραι διὰ τὴν ἀφέλειαν τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, παρεδόθησαν εἰς τὰς χεῖρας τῆς θαλαμηπόλου, ἥτις ἀφ' οὗ τὰς ἔλουσε με ἀρωματικὸν ὕδωρ, καὶ ἔχρισε με μῦρα τὴν κόμην των, τὰς ἐνέδυτεν ἀντὶ τῶν χονδροειδῶν ὕρατμάτων, ὧν ἡ ἐπαφὴ ἐλύπει τὰ ἀπαλὰ μέλη των, ἄλλα μαλακώτερα καὶ λεπτοῦρέστερα, στολὴν ἀνεπιτήδευτον μὲν, ἀλλὰ συγχρόνως ὡραίαν διὰ τὴν χάριν καὶ διότι ἀνεδείκνυσεν ὅλον τὸν πλοῦτον τοῦ σωματικοῦ των σχηματισμοῦ. Τὰς δὲ κεφαλὰς ἐκάττη· ἐκότμησε με σειρὰν μαργαρίτων, ὧν αὐταὶ δὲν ὑπώπτευσαν τὴν τιμὴν, οἷτινες ὁμῶς ἤξιζον μυριάδας.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ, ἀροῦ ἐνεδύθησαν, καὶ ἡ μία εἶδε τὴν ἄλλην, καὶ ἔπειτα ἐνέβλεψαν εἰς τοὺς μεγάλους καθρέπτας οἷτινες ἐν χρυσαῖς στεφάναις ἐκόσμουν τοὺς τοίχους, ἔμεινον αἱ ἴδιαι ἐκθαμβοὶ διὰ τὸ κάλλος των· οὐχ' ἦτον ὁμῶς ἐξεπλάγη καὶ ὁ φίλος των ὅταν εἰσῆλθεν ὅπως τὰς ὀδηγήσῃ. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἵστατο καὶ τὰς ἐθεώρει σιωπηλῶς, χωρὶς νὰ θυνῇ νὰ κορέσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐν ᾧ ἐκεῖναι ἐρυθριώσαι, καὶ στενοχωρούμεναι διὰ τὴν νέαν ἐνδυμασίαν των, ἐσυτῆλλοντο νὰ ἔλθωσι πρὸς αὐτόν. Τέλος προδῆς, καὶ καταθεῖς ἐν φίλημα εἰς ἐκάστης τὸ μέτωπον, τὰς ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ τὰς ἔφερεν ἐκτὸς τοῦ θαλάμου.

Ἀφ' οὗ δ' ἀνέβησαν μαρμαρόκτιστον λαμπρὰν ἀναθήθραν, καὶ πολλὰς διέβησαν αἰθούσας πολυτελεῖς, ἐφθασαν τέλος ἐμπρὸς θύρας ἣν ἐφρούρουν δύο χρυσοστόλιστοι ἄνδρες, ἡγεμόνες ἢ τοῦλάχιστον στρατηγοί, ὡς ἐξέλαβον αὐτοὺς αἱ νεάνιδες, ἀλλὰ κατ' ἀλήθειαν οὐδὲν ἄλλο ἢ ὑπηρεταί. Οὗτοι ἠνέωξαν θαυμάσιως τὰ δύο θυρώματα, καὶ πρὸς μεγίστην ἐκστασιν τῶν κορασίων ἀνήγγειλαν μεγαλοφώνως: «Ὁ Πρίγκιψ Φραπόλις.»

Ἡ δ' αἰθούσα εἰς ἣν εἰσῆγοντο ἦτον ὅλη χρυσοῦ ἀ-

ποστίλβουσα, καὶ πλήρης ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐστολισμένων πολυτελῶς. Ἀμα δὲ εἰσῆλθεν ὁ ἀγγελοῦς ὡς πρίγκιψ Φραπόλις, ὅλοι ἐπροχώρησαν μετὰ σπουδῆς πρὸς αὐτόν· οὗτος δὲ στάς ἐν τῷ μέσῳ των, καὶ κρατῶν ἐκατέρωθεν τὰς δύο νέας,

— Ἀγαπητοὶ φίλοι, εἶπε, σᾶς προσεκάλεσα σήμερον εἰς οἰκογενειακὴν ἐορτὴν, καὶ μ' ἐτιμήσατε ἐλθόντες, χωρὶς νὰ ἐννοῇτε τὴν πρόσκλησίν μου. Καὶ εἰς σᾶς, φίλταται κόραι, ὑπεσχέθην ὅτι θέλετε γνωρίσει τὰς θυγατέρας μου. Ἴδού, ἐκπληρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου. Ἴδού αἱ θυγατέρες μου, — ἐπρόσθεσεν ἐναγκαλιζόμενος τὰς δύο κόρας τῶν ἀγρῶν. — Σεῖς, φίλταται, εἰσθε αἱ πρίγκιπέσσαι Φραπόλι.

Ὅλοι οἱ παρευῶντες ἐξεπλάγχσαν εἰς τὸ ἀνέλπιστον ἄκουσμα, καὶ προσῆλθον ἐπευφημοῦντες· αἱ δὲ δύο ἀδελφαί, ἄφρονι ὑπὸ συγκινήσεως, καὶ μὴ τολμῶσαι ἀκόμη νὰ ῥιφθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς ὃν τόσον ἀπροδοκῆτως εὗρισκον, καὶ ὅστις ταῖς ἦτον ξένος ἀκόμη, ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων, καὶ ἐξερράγησαν εἰς δάκρυα. Λαβὼν δὲ ὁ πρίγκιψ τὸ δακτυλίδιον ἀπὸ τῆς Ῥόζας τὸν δάκτυλον,

— Ἴδού, ἐξηκολούθησεν, ὁ νυμφικὸς δακτύλιος, ὃν ἡ φιλότατή μου σύζυγος ἔδωκεν εἰς τὴν θυγατέρα μου· φέρει τὸ ὄνομά μου: Φερδινάνδος Π, γκιψ Φραπόλης. Ποία ἦτον ἡ σύζυγός μου εἶναι περιττὸν νὰ τὸ ἐρευνήσῃτε· δὲν εἶναι πλέον μετὰ τῶν ζώντων. Ἄν εἰς ἐκείνην δὲν κατώρθωσα νὰ χορηγήσω τὴν εὐτυχίαν, θέλω καὶ ν' ἀγάλληται βλέπουσα οὐρανόθεν εὐδαιμονοῦσας τὰς θυγατέρας τῆς.

Καθῆσας δὲ ἔπειτα εἰς μίαν γωνίαν μετὰ τῶν κορασίων, ταῖς διηγήθη ὅτι, ὅταν ὁ Ναπολέων ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρά του τὴν πλάστιγγα τῶν λαῶν, μυστικαὶ ἐλπίδες ὅτι ἐκ τῆς χειρὸς ταύτης θέλει ἐξέλθῃ ποτὲ ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἰταλίας, ἐκίνησαν αὐτόν ν' ἀπέλθῃ εἰς κατεσπευσμένην καὶ ἀπροσδόκητον ἀποστολὴν πρὸς τὸν νικητὴν, ὅτε καὶ ἐγράψῃ τὴν τελευταίαν ἐπιστολὴν του πρὸς τὴν μητέρα των, καὶ τὸν ἐδέσμευσαν εἰς τὸ ἄρμα τοῦ Ναπολέοντος, ὃν συνεκολούθησε τότε ἀμέσως εἰς τὴν Ῥωσσίαν· ὅτι δ' ἐκεῖ περιπεσὼν εἰς αἰχμαλωσίαν, ἔμεινεν ἐπὶ πολλὰ ἔτι δέσμιος εἰς τοῦ κόσμου τὰς ἐσχατίας, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κοιωνῇσθαι οὐδ' ἐγγράφως μετὰ τῆς πατρίδος του· καὶ τέλος, ὅταν ἀποδοθεῖς εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ἐσπευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς συζύγου του, ἥτις τῷ ἦτον καὶ τῆς ζωῆς γλυκητέρα καὶ τῆς ἐλευθερίας, εὗρεν αὐτὴν νεκράν, ἐν ᾧ εὗρεν ἀρθέντα καὶ τὰ προσκόμματα ὅσα τὸν ἠνάγκαζον ἄλλοτε νὰ κρύπτῃ τὴν ἐνωσίν του.

Μετὰ δὲ τὴν ἐξηγήσιν ταύτην ταῖς παρουσίασεν ἕνα πρὸς ἕνα ὅλους τοὺς παρευῶντας, τοὺς πλείστους μέλη κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦτον μεμακρυσμένα τῆς οἰκογενείας εἰς ἣν κατὰ πρῶτον εἰσῆρχοντο, καὶ μεθ' ἧς καὶ αὐτὸς μετὰ τοσαύτην μακρὰν ἀπουσίαν συνέδεε γνωριμίαν ἐκ νέου.

— Φιλότατη θυγατερ, εἶπε μετὰ τῶν ἄλλων πρὸς τὴν Ῥόζαν, νὰ σοὶ παρουσιάσω τώρα ἕνα φίλον μου, πρὸς ὃν ὀφείλεις καὶ σὺ ἰδιαιτέρην εὐγνωμοσύνην. Οἱ ἀχρεῖστοι λησταὶ οἷτινες τόσον σ' ἐτρόμαξαν, ἀπὸ αὐτὸν ἐδιώχθησαν.

Ἡ Ρόζα ὅταν ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας, ἠρυθρίασεν ἰσχυρῶς, ἡ καρδιά της ἤρχισε νὰ κτυπᾷ ὡς ἂν ἤθελε νὰ διαρρήξῃ τὸ στήθος της, καὶ τὰ βλέμματά της περιεφέροντο ἀνήσυχα εἰς ὅλην τὴν αἴθουσαν.

— Ἰδοὺ αὐτὸς, ἀγαπητὴ Ρόζα, ἐξηκολούθησεν ὁ πρίγκιψ, — ὁ κόμης Φίλιππος Σικκάρδης.

Ἡ Ρόζα ἐστρεψε γοργῶς τὸ βλέμμα πρὸς τὸν παρουσιαζόμενον· ἀλλὰ παρ' ὀλίγον νὰ πληρωθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ της δακρύων, ὅταν εἶδεν ὅτι ἴστατο ἐμπρὸς της ἀξιωματικὸς ὅλως ἄγνωστος εἰς αὐτήν. Τὸν ἐχαιρέτησεν ἐπομένως ψυχρῶς, καὶ οὕτε λέξιν δὲν τῷ ἀπέτεινε, ὅπερ αὐτὸς ἐξήγησεν ὡς ἀπειρίαν τοῦ κόσμου. Καὶ ὁμῶς, ὡς ἐπεὶ τῇ ἔλεγεν ἡ Νίννα, ἥτις παρετήρει ὅλα ταῦτα μὲ ἀκρον τὸν ὀφθαλμόν, ὁ ἀξιωματικὸς ἐκεῖνος ἦτον νέος κομφοτάτος, καὶ ἡ στολή του ἦτον χρυσεῖ, καὶ γαλανοὶ ἦσαν οἱ ὀφθαλμοὶ του.

Ὅταν μετὰ ταῦτα κατέβησαν εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ πρίγκιψ Φραπόλις εἶπεν εἰς τὸν κόμητα Σικκάρδην νὰ δώσῃ τὴν χεῖρα εἰς τὴν θυγατέρα του, ἐνιοῶν ἀναμφιβόλως τὴν Ρόζαν. Ἐκεῖνος ὁμῶς, εἴτε μὴ ἐνόησας, εἴτε, διότι δυσηρεστήθη ἀπὸ τὴν πρώτην ψυχρὰν ἐκείνην ὑποδοχὴν, προσποιηθεὶς ὅτι δὲν ἐνόησε, τὴν ἔδωκεν εἰς τὴν Νίνναν.

Ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους ἐκείνου τῶν ξένων, ἀνηκόντων ὅλων εἰς τὰς ἑνὶ πολὺ ἀνωτέραν τῆς εἰς ἣν εἶχον ζῆτει μέχρι τοῦδε αἱ δύο νέαι, ἐπρεπε φυσικῶς τῷ λόγῳ νὰ αἰσθάνωνται στενοχωρίαν μεγάλην. Ἀλλ' ὁ εὐμενὴς καὶ συγκαταβατικὸς τρόπος ὅλων ὅσοι τὰς περιεστοίχιζον, τὰς ἐνεθάρρυνε, καὶ ἡ φυσικὴ τῶν ἀφίλειαν ἤρεσκε περισσότετον ἀπὸ ἄλλων τὴν ἐπιτετηδευμένην συμπεριφορὰν. Ἡ εὐφυΐα τῶν ὁμῶς πολὺν καιρὸν δὲν ἐχρειάσθη, ὅπως ἐκμάθη καὶ ὅσον ἦτον ἐπάναγκες τῶν ἐκ συνθήκης ἐκείνων τρόπων, οἵτινες ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν τῆς κοινωνίας. Ταῖς ἐδόθησαν δὲ καὶ διάφοροι διδάτκαλοι, οἵτινες νὰ συμπληρώσωσι τὰ ἐλλείμματα τῆς ἀνατροφῆς τῶν.

Διότι ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὸ χωρίον δὲν ἐπέστρεψαν πλέον. Ὁ πρίγκιψ τῇ ἐπαύριον τῆς ἀφίξεώς των ἐπεμψεν εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σαντάλδου χρηματικὸν δῶρον ἀρκούν ὅπως τῇ ἐξασφαλίσῃ βίον ἀνετον, καὶ τῇ ἔγραψεν ὅτι τὰ κοράσια δὲν θὰ ἐπιστρέψωσι πλέον, διότι ὁ πατὴρ των εὗρεθ.

Ὅλη του δὲ ἡ προσοχὴ ἐκτοτε περιωρίζετο εἰς τὸ νὰ ταῖς προμηθεύῃ πᾶν ὅ,τι ἐδύνατο νὰ τὰς τελειοποιήσῃ καὶ νὰ τὰς καταστήσῃ εὐδαίμονας.

Ἡ Βίλλα Φραπόλι ἦτον τῷ ὄντι εὐφρόσυτος κατωικία. Κειμένη εἰς θαλαττικὴν τοῦ ὄρους πλευρὰν, εἶχεν ἐκ τῆς περιοπῆς ἐκείνης μεμακρυσμένην ἀποψιν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἥτις τῇ ἐπεμπε τὰς ὑγρὰς αὔρας τῆς τεχνητοὶ ῥύακες διαρρέοντες αὐτήν, καὶ ἀναπηδητικαὶ πηγαὶ ἀνθαμιλλώμεναι πρὸς τὰ θένδρα, διετῆρουν ἀέναν δρόσον ὑπὸ τὰς σκιὰς τῶν πυκνῶν φυλλωμάτων, ὅπου ἐκελάδουν μυριαδες πτηνῶν, καὶ ἀρώματα παντοίων ἀνθέων ἐθυμιάζον πᾶσαν τὴν ἀτμοσφαῖραν. Εἰς τὰς φυσικὰς δὲ ταύτας τέρψεις προσετίθεντο καὶ αἱ ἀπολαύσεις ὅσας χορηγεῖ μέγας πλοῦτος, θαψιλευόμενος ἀφειδῶς ὑπὸ εὐκόλου φιλοστοργίας.

Οὐδ' ἡ συναναστροφὴ δὲ ἐπέλειπεν, αὐτὴ ἡ τὴν ἀνε-

σιν καὶ εὐχέρειαν χορηγοῦσα τῶν τρόπων, ἥτις πολλάκις καὶ μόνῃ ἐπέχει πάσης ἄλλης ἀγωγῆς τόπον. Συνεχεῖς ἦσαν αἱ ἐπισκέψεις τῶν φίλων ἢ συγγενῶν, καὶ ἡ ἐπαυλις, ἀπὸ τὴν παρουσίαν τῶν δύο νεανίδων ἐμψυχουμένη, ἀντήχει σχεδὸν πάντοτε ἀπὸ ἄσπρα καὶ ἀπὸ χοροῦς. Συνεχέστερον δὲ πάντων ἐπισκέπτετο αὐτὴν ὁ κόμης Φίλιππος Σικκάρδης, καὶ πολλάκις διέτριβεν ἐν αὐτῇ καὶ ἡμέρας, διότι, ὡς δι' ἰσχυρίζετο, ἡ θέσις ἦτον ἐπὶ τοῦ ὄρους κατάλληλος διὰ τὴν ἐπαγρύπνησιν ἐπὶ τῶν ληστιῶν, ὧν ἡ καταδίωξις τῷ ἦν ἀνατεθειμένη. Καὶ αὐτὴ μὲν ἦτον ἡ πρόφασις ἣν ὁμολόγει εἰς τοὺς ἄλλους, ἴσως καὶ εἰς ἑαυτὸν· ἡ δ' ἀληθὴς αἰτία ἐπεφαίνετο εἰς ὅλην τὴν διαδωγὴν του, καὶ εἰς οὐδένα δὲν ἦτον δυσνόητος· διότι εἰς τοὺς περιπάτους κατὰ τύχην αὐτὸς ἐμενε νὰ δώσῃ τὴν χεῖρα εἰς τὴν Νίνναν. Εἰς τὴν τράπεζαν συνέπιπτε πλησίον τῆς Νίννας νὰ λάβῃ θέσιν· εἰς τοὺς χοροὺς διὰ διαφόρους περιστάσεις ἐχόρευε μὲ τὴν Νίνναν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μὲ τὴν Νίνναν ἐγυμνάζετο εἰς τὸ ἄσμα, καὶ αἱ μακραὶ τῶν συνδιαλέξεις πέρας δὲν εἶχον. Ἦτον προφανές ὅτι ἠγάπα τὴν Νίνναν.

Ἐπίσης ὁμῶς πιθανὸν ἐφαίνετο ὅτι καὶ ἡ Νίννα δὲν ἦτον ἀδιάφορος πρὸς αὐτόν· ἄλλως δὲν ἠθελεν ἐπιτηδεύεσθαι νὰ τὸν ἀποφεύγῃ, νὰ διαιτῇ πρὸς πάντα ἄλλον μᾶλλον ἢ πρὸς αὐτόν, ἐν ᾧ ὅταν ἐλητμονεῖτο, τὸ βλέμμα της τὸν ἐζήτει καὶ τὸν παρηκολούθει, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της ἐσπινθηροβόλει χαρὰ ὅταν τὸν εἶλεπεν, εἰς τὰ χεῖλη της ἐπήνθει μειδίαμα, ὅταν τὸν ἤκουε λέγοντά τι, ἀδιάφορον μὲν πρὸς τοὺς λοιποὺς, εἰς αὐτὴν δὲ μόνῃν καταληπτὸν καὶ ἔχον πολλὴν σημασίαν. Προσέτι δὲ ἦσαν οἱ τρόποι τῆς τόσον ἀφελείας, ὥστε ὅλοι ἐβλεπον τὸ αἰσθημὰ τῆς ἀκτινοβολοῦν ἐπ' αὐτῆς, ἐνῷ ἴσως μόνῃ ἐνόμιζεν ὅτι τὸ ὑποκρύπτει.

Ἀλλ' οὐδ' εἶχε μεγάλην ἀνάγκην νὰ τὸ ὑποκρύπτῃ ὁ πατὴρ της, μόνῃν ἐπιθυμίαν ἔχων νὰ νυμφευθῶσιν αἱ θυγατέρες του ἄνδρας ἀξίους τῆς τάξεως εἰς ἣν τὰς ἀνεβίβασε, καὶ ἱκανοὺς νὰ τὰς καταστήσωσιν εὐτυχεῖς, ἠγάπα τὸν κόμητα Σικκάρδην, καὶ ἐνέκρινε τὰς ἀναφυόμενας σχέσεις. Μετὰ τινά καιρὸν ὁ νέος κόμης ἠνέωξε τὴν καρδίαν του εἰς τὴν Νίνναν, ἥτις ἐρυθρίασεν, ἀλλὰ δὲν ἐθύμωσε, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπευθύνη πρὸς τὸν πατέρα της, ὅστις τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸν ὠνόμασεν υἱόν του.

Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας ἐτελέσθη ὁ ἀρρώτων, καὶ ἐκτοτε ἦτον ὁ Φίλιππος ἀνεξάληπτος ἀπὸ τὴν ἐπαυλιν, ὡς ἦτον ἐπόμενον, ἐκτὸς τοῦ κοινοῦ ὅσον τῷ ἀφῆρει ἡ καταδίωξις τῶν ληστῶν, ὧν διὰ τῆς δραστηριότητός του εἶχε γίνεαι τὸ φόβητρον καὶ ἡ μάστιξ. Ἡ δὲ Νίννα, πλέουσα εἰς εὐδαιμονίαν, ἔλεγεν ὁμῶς εἰς τὴν ἀδελφὴν της, ἐναγκαλιζομένη αὐτήν, ὅτι δὲν θέλει νυμφευθῇ πρὶν θελήσῃ ν' ἀποφασίσῃ καὶ ἐκείνη περὶ τῆς τύχης της, ὥστε οἱ γάμοι τῶν νὰ τελεσθῶσι συγχρόνως.

Ἀλλ' εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Ρόζα ἐμειδία μόνον πικρῶς καὶ δὲν ἀπεκρίνετο. Τὸ κάλλος της τότε ἐθαλλεν εἰς ὅλην του τὴν ἀκμὴν· αἱ φυσικαὶ χάριτές της εἶχον ἐξευγενισθῇ διὰ τῆς νέας διαίτης, καὶ λεπτὴ

μελαγχολία επιπλανωμένη επί τῆς ὁλῆς της ὄψεως, ἐπέχεεν ἐπ' αὐτῆς ποιητικόν τι καὶ ἀνυπόστατον θέλητρον. Πολλοὶ ἐπομένως τὴν περιεστοίχιζον καὶ τὴν ἐθεράπευον, ἀλλὰ πρὸς ὅλους ἐδείκνυτο, περιποιητική μὲν, ἀγαθὴ, εὐπροσήμερος, συγχρόνως ὅμως καὶ ἀδιάφορος.

Εν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁ πρίγκιψ Φραπόλις εἶχε ἀπέλθει εἰς Νεάπολιν, αἱ δὲ δύο δελφαὶ ἐκάθηντο εἰς τὸ πολυτελὲς ἀνθοκομεῖον τοῦ κήπου, διασκευασμένον εἰς θερινὴν διαίταν δι' αὐτάς, καὶ ὅπου πολλάκις πολλὰς διῆγον τῶν θερμότερων ὥρῶν τῆς ἡμέρας. Ἡ Νίνα, ἡπλωμένη εἰς αἰθίαν ἀπὸ χρυσοῦς κασιμύριον, ἐξηρτημένην, ὡς αἱ τῶν ναυτῶν, ἐκατέρωθεν ἐκ χρυτῶν κρίκων κοσμοῦντων τοὺς τοίχους, παρεδίδοτο, ἐνῶ περιέμενε τοῦ μνηστῆρος τις τὴν ἐπιτροφήν, εἰς τῆς ζωῆς τὴν ἄπονον καὶ πλήρη ἀπολαυσιν· ἡ δὲ Ῥόζα, εἰς τοῦ πόδας της καθήμενη, εἶχε λάβει τὴν ἀγαπητὴν της κιθάραν νὰ παίξῃ, ἀλλὰ τὴν ἀπέθεσε μετ' ὀλίγον βωβήν· ἔλαβεν ἔπειτα ἐν βιβλίον καὶ τὸ ἐφυλλολόγει, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν προσπλωμένοι ἀλλοῦ, καὶ ἀλλοῦ ἐπλανᾶτο ὁ νοῦς της.

νὴν τῆς καρδίας, καὶ ἰρρίφθη ἐκτὸς τοῦ ἀνθοκομεῖου. Ἡ Ῥόζα, ἡγέρθη περιφοβὸς καὶ αὐτὴ, καὶ μὴ ἐνοοῦσα περὶ τίνος ἐπρόκειτο· ὅτε δὲ ἠθέλησε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἀδελφὴν της, εἶδεν ἀνθρώπους ὧν ἡ ἀπαίσιος ὄψις, τῇ ἀνεπόλησε τοὺς ληστὰς τοῦ Σαντάλθου, ξιφῆρεις καὶ δράκοντας πρὸς τὸ ἀνθοκομεῖον, οὗ τῇ ἀπέκλειον ἤδη τιν ἐξόδον. Ἐκτὸς ἑαυτῆς ὑπὸ τρόμου, καὶ εἰς τὴν ἐνθυμησιν τοῦ φρικτοῦ κινδύνου ὃν εἶχε διατρίξει, ἐρρίφθη τότε εἰς τῆς σκιάδος τὸ βάθος, καὶ καλυπτομένη ἀπὸ τὴν ἐπιπροσθαύσαν κρεμαστὴν κλίνην διέβη, πρὶν τὴν ἰδῶσι, τὴν ὁαλίνην ὕψαν, ἣτις ἤτοιγετο πρὸς ἐσωτερικὴν ἀλλήν τοῦ ἀνθοκομεῖου διαίρεσιν, ἐκλείδωσεν αὐτὴν ἐσωτερικῶς, καὶ ἔπεσεν ἄπινους σχεδὸν μεταξὺ τῶν πληρούντων τὴν ὑελόκτιστον ἐκείνην αἵθουσαν ἐξωτικῶν δένδρων, ὧν τὰ πλατέα φύλλα τὴν ἐκρυπτον ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν κακούργων.

Τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν εἰσώρμησαν εἰς τὴν πρώτην αἵθουσαν τοῦ φυτοκομεῖου εἰς λησταί, διώκοντες ἄνθρωπον ὃν εἶχαν ἤδη ἀροπλίσει, καὶ ὃν ἡ Ῥόζα ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ὡς τὸν κόμητα Σικκάρδην. Ἡ

Ἐν τῷ μέσῳ τῶν λαμπροτήτων ἱκαίνων τοῦ ἀβροῦ βίου, ὅστις ἄλλοτε ἦτον τὸ σταθερὸν ὄνειρον τῆς παιδικῆς ἡλικίας της, ἐνεθυμεῖτο τὸ πτωχὸν χωρίον καὶ ἀπὸ τοῦ χωρίου μετέβαιναν εἰς τὴν μικρὰν κοιλάδα, καὶ εἰς τὴν φαντασίαν της παρουσιαζέτο ἡ σκηνὴ τῶν ληστῶν, μεθ' ὅλης τῆς οἱότητος της, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ κομποῦ νεανίου ὅστις τὴν ἔσωσε, καὶ οὗ ἡ εἰκὼν ἀνέκυπτε καθ' ἐκάστην ζωηροτέρα εἰς τὴν καρδίαν της.

Αἶφνης πρὸς τὴν εἰσόδον τοῦ κήπου ἠκούθησαν πυροβολισμοὶ καὶ συγχρόνως ἀλαλαγμοὶ ἀγριοί.

— Τὸν Φίλιππον, — θέλουν νὰ θανατώσουν τὸν Φίλιππον! ἀνέκραξεν ἡ Νίνα μετὰ τὴν προφητικὴν φωνήν.

πρώτῃ ὁρμῇ τῆς καρδίας της τὴν ἐκίνησε νὰ ῥιφθῇ πρὸς βνήθειάν του, ἡ καὶ νὰ φωνάξῃ· οὐ μόνον ὅμως ἡ φρίκη τῇ ἐδέσμευε μέλη καὶ γλῶσσαν, ἀλλὰ συγχρόνως ἐνόησεν ὅτι πᾶν τῆς κίνημα ἦτον ἀνωφελές, καὶ ἤθελαν μόνον τὴν παραδῶσι εἰς τοὺς ληστὰς· ἔμειναν ἐπομένως ἀκίνητος καὶ ἄφωνος, συγκινητῶσα ὅλας τὰς δυνάμεις της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, οὓς ἐκράτει τεταμένους ὁ φόβος, καὶ βλέπουσα χωρὶς νὰ φαίνεται ὑπὸ τῶν φύλλων τὸ πόνηγμα.

Ὁ Σικκάρδης, ἅμα εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀνθοκομεῖον, βλέπων ὅτι διεκφυγὴν πλέον δὲν εἶχεν, ἐστράφη αἰφνης κατὰ τῶν διωκτῶν του, ὡς τὸν λέοντα ἢ τὸν κάπρον ὃν οἱ ἐκρευταὶ περιεκύκλωσαν πανταχόθεν, καὶ ῥιφθεὶς

καθ' ἑνὸς αὐτῶν, ὅστις ἐφαίνετο ὡς ὁ ἀρχηγός, καὶ ἐφόρει προσωπίδα μόνος μεταξὺ ὄλων, ἠθέλησε νὰ τῷ ἀρπάξῃ τὰ ὄπλα του. Ἀλλ' ὁ ληστής ἦτον εὐρωστος καὶ συνέστη πάλιν, ἐφ' ἧς ὁ Σικκάρδης ὡς μαινόμενος, διότι ἐβλεπεν ὅτι ἐλαττοῦται, ἤρπασε τὴν προσωπίδα τοῦ ἀνταγωνιστοῦ του καὶ τὴν ἀπέσπασεν.

— Αὐτὸς ἦτον ὁ θάνατός σου! εἶπεν ὁ ληστής φοβερῶς διατρέφων τὸ πρόσωπον, καὶ ὑψώσας τὸ ξίφος νὰ τὸν διατρύκῃ. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν δύνω ἄλλοι ἐκ τῶν ληστῶν εἶχον συλλαβεῖ τὸν Σικκάρδην καὶ τῷ εἶχον δέσει τὰς χεῖρας.

— Ἄς εἶναι, εἶπεν ὁ ἀρχιληστής, περιδεόμενος πάλιν τὴν προσωπίδα. Νεκρὸς δὲν μᾶς βλάπτει, ζῶν ἡμπερὶ ἰσως νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ. Ἀφρων! ἐπρόσθεσεν ἐπειτα πρὸς τὸν αἰχμαλῶτόν του ἀποτεινόμενος· ἀφ' οὗ μὲ ἶδες, ἀπὸ τὰ δεσμά μου δὲν θὰ σ' ἀπαλλάξῃ ποτέ ἄλλος ἀπὸ τὸν θάνατον.

Τὴν στιγμήν ταύτην ἠκούσθησαν ὀξεῖς συριγμοί, οὗ. ἐπανελάβεν, περίφοβοι γενόμενοι, οἱ λησταί.

— Φηρώστατέ τον, καὶ φεύγωμεν! εἶπεν ὁ προσωπιδοφόρος.

Ἀμέσως τῷ ἔδειξαν τὸ στόμα σφοδρῶς, καὶ κυκλώσαντες τὸν τέσσαρες ὀπλοφόροι ἀπῆλθον δραμαίως, καὶ δι' ὀρέξαν μυστικῶν κατέφυγον εἰς τὸ ὄρος.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐφθασαν οἱ στρατιῶται τοῦ Σικκάρδου, οἵτινες παραμονεύοντες τοὺς ληστές, ἐνέστησαν ἀλλ' οὐχὶ ἐγκαίρως τὸ κίνημά των· καὶ αὐτῶν μὲν οὐδὲν ἔγινος ἀπήντησαν, διαρρήξαντες ὁμῶς τὴν ἐνδοθεν κεκλεισμένην θύραν τοῦ ἀνθοκομείου, εὗρον ἐν αὐτῇ ἐκτάδην κειμένην καὶ ἀναίσθητον τὴν Ρόζαν, καὶ δαψιλεύσαντες αὐτὴ πᾶσαν περιποιήσιν, τὴν ἀνεκάλεσαν, εἰς τὴν ζωὴν· μετὰ ταῦτα δέ, ἐντὸς τοῦ οἴκου εὗρον τὸ ταμεῖον διεβρῆγμένον καὶ λεηλατηθὲν, καὶ ἐντὸς σκοτεινοῦ ὑπογείου ὁλοὺς τοὺς ὑπρέτας, καὶ μετ' αὐτῶν τὴν Νίναν, ἐγκεκλεισμένους καὶ δεσμευμένους· ὁλικῶς μὲν διὰ σχοινίων, ἠθικῶς δὲ συγχρόνως διὰ τοῦ φόβου.

— Ποῦ εἶναι ὁ κόμης Σικκάρδης; ποῦ εἶναι ὁ ἀρχηγός σας; ἀνέκραξεν ἡ Νίνα, ἅμα τῇ ἀπεδόθη ἡ ἐλευθερία.

Ἀλλ' οἱ στρατιῶται ἐθεώρουν ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἐσιώπων.

— ὦ! τὸν ἐφόβουσαν! τὸ βλέπω, τὸν ἐρόνευσαν! εἰπέτε μοι! τὸν ἐρόνευσαν! ἔκραξεν αὐτὴ ὡς παράφορος, καὶ κυτώσα τὴν κεφαλὴν της.

Τότε ἡ Ρόζα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας της, σφοδρῶς κλαίονσα ὑπὸ τοῦ ἀγῶνος δι' ἀπίστη.

— Ὅχι, φίλτατη Νίνα, καθηύχασε, εἶπε· δὲν τὸν ἐρόνευσαν, ἤμην παρούσα. Τὸν ἠχμαλώτησαν μόνον καὶ τὸν ἀνήγαγον ζῶντα. Τὴν ἤκουσα λέγοντος ὅτι δὲν θὰ τὸν φονεύσωσι.

Καὶ ὁ πρίγκιψ τὸ ἐσπέρας, ἀφ' οὗ ἐπέστρεψε καὶ ἔμαθε τῆς οἰκίας του τὴν λεηλασίαν, βλέπων τὴν ἀπελπισίαν τῆς θυγατρὸς του, τὴν παρηγόρει λέγων ὅτι οἱ λησταί ἤρπασαν τὸν Σικκάρδην ἐπ' ἐλπίδι λύτρων ὅτι οἱ συγγενεῖς του εἶναι πλούσιοι ἰκαίως, ὥς τε ταχέως νὰ τὸν ἐξαγοράσωσι, καὶ ὅτι ἄλλως τε αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι πρόθυμος νὰ δώσῃ καὶ τὸν ἑσχα-

τον ὀβολὸν τῆς περιουσίας του διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ φίλου του.

Ἡ Νίνα ἐρρίφθη εἰς τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς της, καὶ φιλοῦσα αὐτὴν, τὴν ἔβρεχε μὲ τὰ δάκρυά της.

Ἀλλὰ τὰ δάκρυα ταῦτα δὲν ἐμελλον νὰ στερεύσωσι ταχέως. Ἡ πράξις τοῦ Καπρέρα ἦτον ἡ δεινότερα ἀφ' ὅσας ποτὲ ἀπετόλμησε καθ' ὅλον τὸ σταθίον τοῦ ληστρικοῦ βίου του. Εἰς αὐτὴν τὸν ἐκίνησεν ἡ ἀνάγκη τοῦ ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ κινδυνώδεστερου ἐχθροῦ του, οὗ ἡ δραστηριότης καὶ ἡ ἐπιτηδειότης ἠπέλουν νὰ ἐπιφέρωσι τῆς ληστρικῆς συμμορίας τὴν προσεχῇ ἐξολόθρευσιν, ἡ ἐλπίς ὅτι κατεστρατήγει αὐτὸν εὐκολώτερον ἤδη, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀντιπερισπώμενον, ἡ φήμη τοῦ πλούτου τοῦ πρίγκιπος, ἡ πιθανότης ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν, καὶ ἀτελῶς τὰ συμπτώματα τοῦ ἐδάφους γνωρίζων, δὲν θὰ εἶχε καταλλήλως ἐξησφαλισμένην τὴν ἑπαυλιν. Ἀλλ' ἐν καθαρᾷ μεσημβρία νὰ προσβάλλῃ καὶ λεηλατήσῃ κατοικοῦμενον τόπον, τὴν ἑπαυλιν ἑνὸς τῶν πρωτίστων ἀριστοκρατῶν, νὰ δεσμεύσῃ τὴν οἰκογένειαν καὶ τοὺς ὑπρέτας του, καὶ ν' ἀπαγάγῃ αἰχμαλῶτον δημόσιον ἀξίωματικόν, ταῦτα ἦσαν τολμήματα, ἅτινα δὲν εἶδοντο οὔτε νὰ παροραθῶσιν, οὔτε νὰ μείνωσιν ἀνεκδίκητα. Ὁ Καπρέρας τὸ ἤξευρε, καὶ ἐλαβεν ἀναλόγως τὰ μέτρα του. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης οὗτ' ἐφάνη πλέον οὔτε ἠκούσθη, οὐδ' αὐτὸς, οὐδ' οἱ σύντροφοί του. Ὅλοι αἱ ἐρευναι, ὅλοι αἱ προσπάθειαι, αἱ ὑποσχέσεις ἢ αἱ ἀπειλαί τῆς ἀστυνομίας ἀπέβησαν μάταιαι. Καὶ μετ' οὗ πολὺ ἐπεκράτησε φήμη, ἀδόσποτος ὁμῶς, καὶ ἐκ συμπερασμοῦ πηγαζούσα μᾶλλον, ὅτι φυγὼν διὰ θαλάσσης, ἐπνίγη μετ' ὄλων τῶν ὀπαδῶν καὶ μετὰ τοῦ αἰχμαλώτου.

Μετὰ τὸ φοιερὸν τοῦτο συμβάν ἀμφοτέραι αἱ νεανίδες ὑπέπεσαν εἰς κινδυνώδη ἀσθένειαν, ἣν ἤρκει ὅπως ἐπιφέρῃ ὁ φόβος, κλονίσας τὰ ἀσθενῆ νεῦρά των· διὰ δὲ τὴν Νίναν ὑπῆρχεν, ὅπως τὴν παρατείνῃ, καὶ ἡ ἀπελπισία ἦν τῇ ἐδίδεν ἡ πεποίθησις ὅτι ὁ Σικκάρδης ἐσφαίγη, ὅτι δὲν θέλει τῇ ἀποδοθῇ πλέον, ὅτι ἀπέθανε τῶν ληστῶν θῦμα. Καὶ ὁμῶς, ὡς ἄλλοτε τὴν μητέρα της, οὕτως ἤδη αὐτόν, τὸν περιέμενε πάντοτε, καὶ πᾶσαν στιγμήν ἠρώτα τὴν Ρόζαν ἂν δὲν ἐπέστρεψε, καὶ πρὶν ἀκούσῃ τὴν ἀπόκρισιν ἐξεβρῆγγυτο εἰς δάκρυα, διότι ἤξευρεν ὅτι δὲν ἐπέστρεψεν.

Οὕτω παρῆλθον πολλοὶ μῆνες· τέλος ὑπερίσχυσεν ἡ νεότης τῆς νόσου, καὶ μετ' ὀλίγον ἀνέλαβον καὶ αἱ δύο.

— Φιλτάτη Νίνα, τῇ εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ ἀδελφὴ της, ἐναγκαλιζομένη αὐτὴν· τὸ ἤξεύρω, χωρὶς νὰ μοι τὸ εἶπῃς πόσον ἀνιάτος εἶναι ἡ πληγὴ τῆς καρδίας σου, πόσον ἀστέρευτος τῶν δακρύων σου ἡ πηγὴ. Ἀλλὰ, Νίνα μου, ἐνθυμήθητι τὸν πατέρα μας. Ἡμῶν χρέος εἶναι νὰ παιδρύνωμεν τὴν ζωὴν του, ὅχι νὰ τὴν λυγῶμεν. Ἄν ἔχωμεν δάκρυα, πρέπει νὰ τὰ φυλάττωμεν δι' ἡμᾶς· ὁ πατὴρ τὸ μειδίμά μας μόνον πρέπει νὰ βλέπῃ.

— Ναί, ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ἡ Νίνα. Εἰς τὸ ἐξῆς θέλω πάντοτε μειδιᾶ.

Καὶ τοῦτο εἶπε κλαίονσα. Ἐκτοτε τῷ ὄντι προσήρχετο πάντοτε πρὸς τὸν πατέρα της μὲ μειδιῶντα

τὰ χεῖλη. Ἀλλὰ τὸ μείδιμα ἐκεῖνο ἦτον δακρύων πικρότερον· καὶ ἡ ὠχρότης τῶν παρειῶν της δὲν ἦτον τῆς φθινούσης νόσου χροιά, ἀλλὰ τοῦ ἀκμαίου ψυχικοῦ πόνου. Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ θλίψις της ἀντανεκλάτο καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν της, διότι εὐκόλως ἐφαίνοντο καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίπλαστον ταύτης φαιδρότητα ἐσθυσμέναι τῶν βλεμμάτων της αἱ ἀρχαῖαι ἀκτίνες, καὶ τις ἐκφρασις ἐγκαρτερήσεως μὴ ἀπηλλαγμένη ἀπελπισίας· οὐδὲ στιγμὴν δὲ δὲν ἐγκατέλειπε τὴν Νίνναν, ἀλλὰ πᾶσα της ἡ φροντίς ἦτον νὰ τὴν περιβάλῃ ὡς ἀσθενῇ, νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, νὰ κλαίῃ μετ' αὐτῆς, καὶ δι' ἀδελφικῆς ἀγάπης νὰ τὴν ἀνταμείβῃ δι' ὅ,τι ἐθυσιάζεν εἰς τὸ οἶκόν καθήκον. Ὁ δὲ πατὴρ των, ὅστις ἄλλον σκοπὸν δὲν ἐγνώριζε τῆς ζωῆς του ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν τῶν θυγατέρων του, ἐπροσπάθει διὰ παντός λόγου νὰ παραμυθῇ τὴν Νίνναν, καὶ διὰ παντός τρόπου νὰ ταῖς ἀποδώσῃ τὴν εὐθυμίαν, καὶ καθ' ἑκάστην ἐφεύρισκε καὶ ἐπρότεινε νέας διασκαδάσεις, αἵτινες ἴσως τὸ ἐναντίον ἐπέφερον ἀποτελέσμα τοῦ ὅ αὐτὸς ἐπροσδόκα, ἅς ὅμως ἐδέχοντο αἱ θυγατέρες του εὐπειθῶς, διὰ νὰ μὴ τὸν λυπήσωσιν.

Οὕτω καὶ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἐγγιζούσης τῆς ἑορτῆς του, ἀπεράσισε νὰ δώσῃ μέγαν χορὸν εἰς τὴν ἐπαυλὶν του, εἰπὼν εἰς τὰς θυγατέρας του ὅτι ἐλπίζει πρὸς χάριν του ν' ἀποσεύσωσιν ἐκεῖνην τὴν ἐσπέραν πᾶσαν θλιβεράν ἐνθύμητιν, καὶ ν' ἀναλάβωσι τὴν παλαιάν εὐθυμίαν των. Ἡ Νίννα τὸ ἤκουσε καὶ ἡ καρδιά της συνεστάλη, ἀλλ' ἐσιώπησε· καὶ ἡ Ρόζα φιλήσασα τὸν πατέρα της εἰς τὸ στόμα, ὑπεσχέθη ὅτι θέλουσι πράξει ὅ,τι δύναται νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

Ἡ ἑορτὴ αὕτη ἦτον ἡ πρώτη ἣν εἶδεν ὁ πρίγκιψ Φραπόλης μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του· διὰ τοῦτο ἐφιλοτιμήθη νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ὅσον ἐνεδέχετο λαμπρότεραν, καὶ νὰ προκλήσῃ πᾶσαν τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς Νεαπόλεως, μεθ' ἧς ἠθελε νὰ συνδέσῃ τὰς ἀρχαίας σχέσεις τῆς οἰκογενείας του, ὡς καὶ τοὺς ἐπισημοτέρους τῶν ἐπιδήμων ξένων. Ἡ ἐπαυλὶς τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην ἀπὸ φῶτα ὡς πυρπολουμένη, καὶ ἀπέστειλε χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· πανταχόθεν δὲ συνέρρεον ἐφ' ἀμαξῶν οἱ προσκεκλημένοι, καὶ μετὰ πολλῆς χάριτος τοὺς ὑπεδέχετο ὁ πρίγκιψ μετὰ τῶν θυγατέρων του, ὧν τὸ κάλλος, ὑπὸ τὰς λαμπράς των στολὰς, ἐλαμπεν ἀπαράμιλλον. Ἡ εἶχε δὲ ἐξαλείψει ἡ Νίννα ἀπὸ τῆς ψυχῆς της καὶ τὸ τελευταῖον ἶχνος τῶν πενθίμων της ἐνθυμήσεων, ἡ δ' ἐσωτερικῶς της ἀγῶν ἦτον τότε μείζων καθ' ὅσον κατάρθου νὰ τὸν ἐγκλείσῃ ὅλον εἰς τὴν καρδίαν της, χωρὶς οὐδὲ σημεῖον αὐτοῦ νὰ φαίνεται ἐξωτερικῶς.

Πρὸ τινος ἤδη εἶχε συνέλθει ἡ συντροφία, αἱ αἰθουσαι ἀντήχουν ἀπὸ λαμπρὰν μουσικὴν, καὶ αἱ οὐχῆται εἶχον ἀρχήσει, ἔταν δύο ἐκ τῶν προσκεκλημένων προσήλθον ἑσχατοί, καὶ ἐχαιρέτησαν τὸν πρίγκιπα, ἱσταμένον πλησίον τῆς θύρας. Ὁ πρίγκιψ περιέφερε περίξ τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ ἰδὼν τὴν Ρόζαν ἱσταμένην εἰς τινα ἀπόστασιν, τῇ ἐνευσε, καὶ τῇ παρουσίασε τοὺς δύο Οὐγγρους εὐγενεῖς, τὸν κόμητὰ Ζαγαδῖνον καὶ τὸν κύριον Βαίμακ. Ὁ κόμης ἀπέτεινε τινὰς λέξεις πρὸς τὴν νέαν, καὶ μετὰ ταῦτα ὠδήγησεν

ὁ πρίγκιψ ἀμφοτέρους πρὸς τὰς ἐνδοτέρω αἰθούσας, ἐπὶ οὗ ἐγένετο ἡ χαρτοπαιξία.

Ἡ δὲ Ρόζα, οὔτε εἰς τὰς λέξεις τῶν δύο ξένων ἀπεκρίθη, οὔτε, ἀφ' οὗ αὐτοὶ ἀνεχώρησαν μετὰ τοῦ πατρὸς της, μετακινήθη, ἀλλ' ἔμεινεν ὡς τις στήλη ἀλόος, ὡς ἂν εἶχεν ἰδῇ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσας καὶ ἀπελιθώθη. Καὶ τῷ ὄντι ὡς ἀπολιθωθείσα ὡμοίαζε, διότι ὅλον τὸ αἷμα ἐφυγεν ἀπὸ τὰς παρειὰς καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη της, καὶ συνεστάλη εἰς τὴν καρδίαν της, ὥστε παρ' ὀλίγον, ἂν δὲν ἐκρατεῖτο εἰς τὴν θύραν, ἠθελε πέσει ἀναίσθητος κατὰ γῆς. Ἀλλὰ διὰ δραστηρίας θελήσεως συνελθοῦσα, περιέφερε πανταχοῦ τὸ βλέμμα ὅπως ἀνακαλύψῃ τὴν Νίνναν· μὴ ἰδοῦσα δὲ αὐτὴν, περιῆλθε πᾶσαν τὴν αἶθουσαν μὲ βῆμα σπασμωδικόν, καὶ μετ' αὐτὴν πάτας τὰς ἄλλας αἰθούσας, καὶ εἰς τὴν τελευταίαν εἶδε τοὺς δύο Οὐγγρους παρισταμένους εἰς χαρτίων τράπεζαν, καὶ παίζοντας φλωρίων ποσότητας εἰς τὸν Φαραώ. Ἡ κεφαλὴ της ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ σκοτοδινιᾷ· παρδοξὸν εἶδος στενοχωρίας ἐπέβη τὴν καρδίαν της, καὶ σχεδὸν φρίκη ἐφαίνετο ἐπιγεγραμμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ὅταν ἐρρίφθη ἐξω τῆς αἰθούσης ταύτης εἰς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς της. Ἀλλὰ μὴ εὐρίσκουσα αὐτὴν οὐδαμοῦ, διευθύνθη, ὡς ἐννοοῦσα τὴν ἀλήθειαν, εἰς τὸν κυτῶνά των. Ἐκεῖ εὗρε τῷ ὄντι τὴν Νίνναν πρηνῇ ἐπὶ τῆς κλίνης κειμένην. Ἡ κόμη της ἦτον λυτὴ, εἶχεν ἀποσπίσει τὰ ἄνθη ἀπὸ τῆς κεφαλῆς της, καὶ οἱ ὀλοφυρμοὶ της ἤκούοντο εἰς ὅλον τὸν θάλαμον. Ἡ συμπεπιεσμένη θλίψις της εἶχεν ἐκραγῇ μὲ ὀρμὴν πολλαπλάσιον. Πλήρης οἴκτου ἐπλησίασεν ἡ Ρόζα καὶ τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα.

— Δὲν ἠμπορῶ, ἀδελφὴ, δὲν ἠμπορῶ τὰς ἐργάσι των, ἀνέκραξεν ἡ Νίννα, χιλιᾶκις πνιγομένη ἀπὸ τὰ δάκρυα· δὲν ἠμπορῶ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς εὐθυμίας των, ὅταν ἔχω τὸν θάνατον ἐντὸς τῆς καρδίας μου. Τί θέλουν αὐταὶ αἱ στολαὶ δι' ἐμέ, τί θέλουν αὐτὰ τὰ ἄνθη καὶ αὐτοὶ οἱ ἀδάμαντες; Εἰς τὸν τάφον κεῖται ἐκεῖνος. Φορέσατέ με τὸν νεκρικὸν στέφανον.

— Νίννα μου, φιλτάτη μου Νίννα, τί εἶναι αὐτοὶ οἱ ἀπαίσιτοι λόγοι; ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα κλαίουσα.

— Ἐκεῖνος ὁ εὐγενής, ἐκεῖνος ὅστις τὸ πᾶν ἐθυσιάζε δι' ἐμέ, ἀπέθανεν, ἀπέθανε Ρόζα, καὶ ἡμεῖς χορεύομεν, καὶ ἡμεῖς εὐθυμοῦμεν. ὦ! ἐπληρώθη τῆς καρδίας μου ἡ φιλία· μία βανίς τῇ ἔλλειπε, καὶ αὐτὴν ἐπρόσθεσεν ἡ αὐθάδης αὐτὴ εὐωχία. Εἰς τὸν τάφον του χορεύομεν, ἐφουδρίζομεν εἰς τὸν θάνατόν του.

— Ἀλλὰ, ἀγαπητὴ ἀδελφὴ, δὲν ἀπέθανεν ὁ Φίλιππος. Ζῇ, τὸ ἤξεύρεις· αἰχμάλωτον μόνον τὸν ἔλαβον οἱ λησταί.

— Ζῇ! ἀνέκραξεν ἡ Νίννα. Τὸν ἔλαβον αἰχμάλωτον, καὶ μοὶ τὸ λέγεις τοῦτο ὡς παρηγορίαν! Τὸν ἔλαβον αἰχμάλωτον, καὶ ἡ συναπώλετο μετ' αὐτῶν, ἡ στεναρίζει καὶ θά στεναζέῃ ὅλον τὸν βίον του εἰς καταχθονίον τι βάραθρον, εἰς ἄδην ἐπίγειον, εἰς τὰ δεσμά των θηρίων ἐκεῖνων.

Καὶ ῥιφθεῖσα ἐκ νέου εἰς τὸ προσκεφάλαιον, ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς.

— Φιλτάτη ἀδελφὴ, ἐξηκολούθησε, σὲ λυπῶ, τὸ

ἤξεύρω· ἀλλὰ συγχώρησόν με. Δὲν εἶμαι πλέον εἰς στάσιν νὰ νικήσω τὸν ἑαυτὸν μου. Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶναι διὰ πολὺν καιρὸν πλέον. Ἡ φύσις εἶναι ἰσχυροτέρα τῆς θελήσεώς μου. Ἡ μακρὰ πάλη μὲ κατέβαλεν ἐντελῶς. Μὴ κλαίης, ἀδελφή, χαίρε ἐξ ἐναντίας. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ παύσω τοῦ νὰ πάσχω. Αὕτη εἶναι ἡ ἐσχάτη, ἡ μόνη μου σωτηρία.

— Ὅχι, Νίννα μου! Τοῦτο δὲν θέλει γίνε· ὑπάρχει ἄλλη διὰ σέ σωτηρία· ὑπάρχει διὰ σέ εὐτυχία ἀκόμη, καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀπολαύσῃς.

Καὶ ἀνοίξατα τὴν θύραν, ἔνευσε πρὸς ἕνα ὑπηρέτην, καὶ τῷ εἶπε νὰ καλέσῃ τὸν πρίγκιπα.

— Διατί θέλεις, Ρόζα, νὰ πικράνῃς τὸν πατέρα μας διὰ τῆς θέας μου; εἶπεν ἡ Νίννα. Ἄφες τον νὰ νομίζῃ ὅτι φυσικὴ τις ἀθένεια μὲ ἀνῆρπατε· θὰ τῷ μείνῃς σὺ χαρὰ καὶ παρηγορία. Προπάθησον νὰ τῷ παρηγορήσῃς τὰς τελευταίας στιγμὰς του, καὶ νὰ τῷ ἀποδώσῃς ὅλην τὴν εὐτυχίαν ὅσην ἐγὼ τῷ ἀφῆρετα.

Ταύτην τὴν στιγμήν· εἰσῆλθεν ὁ πρίγκιψ Φραπόλις.

— Νίννα μου, εἶπε, τεθλιμμένος, καὶ φιλῶν αὐτὴν περιπαθῶς εἰς τὸ πρόσωπον. Πάτχεις φιλητάτη! Ἡλπίζον ἡ ἐορτὴ αὕτη νὰ σέ ὠρελήτῃ· ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἀπέτυχον. Ἡ στάσις σου, κόρη μου, μὲ τρομάζει.

— Πάτερ, εἶπεν ἡ Ρόζα, ἡ στάσις τῆς Νίννας σὲ τρομάζει δικαίως. Ἀλλὰ θαρρῶ, ἐτώθη! Εἰπέ μοι, πάτερ! Πόθεν γνωρίζεις τοὺς δύο ἐκείνους Οὐγγυροὺς ἐγγενεῖς, οἵτινες ἦλθον ἀπὸψε οἱ τελευταῖοι;

— Τοὺς εἶδα εἰς ἑνὸς γνωρίμου μου οἶκον εἰς τὴν Νεάπολιν, εἶπεν ὁ πρίγκιψ, ἐκπληττόμενος διὰ τὴν ἐρώτησιν. Μοὶ τοὺς παρουσίασαν ὡς πρὸ ὀλίγου ἐλθόντας ἐκ Γερμανίας.

— Πάτερ, ἐπανελάθεν ἡ Ρόζα μετ' ἀγῶνος. Πάτερ, ἐκεῖνος ὃν μὲ ὠνόματες κόμητα, . . . ἐκεῖνος εἶναι . . . ὁ ληστὴς ὅστις ἤρπαξε τὸν Ρικκάρδην!

Καὶ ἅμα ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς ἀδελφῆς τῆς κλαίουσα μεγαλοφῶνως, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἔπεσε κατὰ γῆς εἰς λειποθυμίαν. Ὁ πρίγκιψ ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ τῇ δαψιλεύσῃ πᾶσαν ἀναγκαίαν θεραπείαν, καὶ ἅμα τὴν ἀνεκάλεσεν εἰς ἐκυτὴν, καλέσας δύο θαλαμηπόλους, ἐξ ἧλθεν ὁ ἴδιος, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ μὲ μειδιῶντα τὰ χεῖλη καὶ μὲ ἀτάραχον βῆμα. Ἐκεῖθεν δὲ μετέβη εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν χαρτοπαιγνίων, ὅπου ὠμίλητε μετὰ δικόρων, καὶ μεταξὺ ἄλλων καὶ μετὰ τινος κυρίου, φέροντος στολὴν, καὶ ὅστις ἦν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῆς Νεαπόλεως. καὶ ἔπειτα ἐλθὼν εἰς τὴν τράπεζαν ὅπου ἔπαιζον οἱ δύο Οὐγγυροὶ, κατέθεσέ τινα φλωρία εἰς τοῦ ἑνὸς τὸ χαρτίον. Μετὰ πινας στιγμὰς εἰσελθὼν ὑπηρέτης, εἶπε κρυφίως εἰς τὸν Οὐγγρον κόμητα, ὅτι ἄνθρωπος ἐλθὼν ἐξω ζητεῖ νὰ τὸν ὁμιλήτῃ. Ὁ κόμης εἶδεν ἡ ἐλαφρῶς ταραχθεὶς, καὶ εἰπὼν ὅτι ἀμέσως θέλει ἐπιστρέψει, παρακαλέσας δὲ τὸν πρίγκιπα Φραπόλιν νὰ ἐπιτηρῇ τὸ χαρτίον του, ἐξῆλθε. Μετ' ὀλίγον ὁ αὐτὸς ὑπηρέτης ἐπανελθὼν, εἶπε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον εἰς τὸν ἄλλον Οὐγγρον, ὅτι ὁ κόμης τὸν παρακαλεῖ νὰ ἐξέλθῃ ἐπὶ μίαν στιγμήν· καὶ αὐτὸς, ἐγερθεὶς ἀμέσως ἠκολούθησε τὸν ὑπηρέτην. Οὔτε ὁ εἰς

ὁμοῦς οὔτε ὁ ἄλλος δὲν ἐπέστρεψαν πλέον. Ὁ δὲ χορὸς, μετὰ λαμπροῦ δείπνου, ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς τρίτης ὥρας μετὰ τὸ μεσάνυκτιον, πρὸς κοινὴν εὐχαρίστησιν τῶν προσκεκλημένων, οἵτινες μόνον ἐλυποῦντο διότι αἱ δύο νέαι πριγκιπέσσαι, εἰς ἀνάρρωσιν ἀκόμη οὗται ἀπὸ τῆς πρό τινων μηνῶν μακρᾶς ἀσθενείας των, δὲν ἐδύναντο νὰ μείνωσιν εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς νυκτερινῆς εὐωχίας, ἀλλ' ἀπεσύρθησαν ἑνωρὶς εἰς ἀνάπαυσιν.

Οἱ δ' ὑποτιθέμενοι Οὐγγυροὶ μεγιστάνες συνελήφθησαν καὶ ἀπήχθησαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν οὐχὶ ὁμοῦ, ἀλλ' ἕκαστος κατ' ἰδίαν. Ὁλίγον δὲ μετὰ τὴν ἐγκατάλειψίν των εἰς χωριστὰς φυλακάς, ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἦλθε πρὸς τὸν λεγόμενον κόμητα Ζαγαδῖνον ὅπως τὸν ἐξετάσῃ. Ἀλλ' αὐτὸς τὸν ἐδεχθῇ μετὰ πολλῆς προπετείας, τὸν ὕδριεν αὐθαδῇ, τολμήσαντα νὰ ἐπιβάιῃ χεῖρα εἰς Οὐγγρον κόμητα, τῷ ἐδειξε τὸ διαβατήριόν του, καὶ τὸν ἠπείλησε δι' ὅλων τῶν κεραυνῶν τῆς ὀργῆς τῆς Αὐστριακῆς κυβερνήσεως.

Μετὰ ταῦτα δ' ὁ ἀστυνόμος μετέβη πρὸς τὸν κύριον Βάιμακ. Οὗτος ἐξ ἐναντίας, ἀνάνδρος ὡς ληστὴς, εἶχε πέσει εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἔκλαιε. Προσελθὼν δ' εἰς αὐτὸν ὁ ἀστυνόμος, τῷ εἶπε μετὰ τινος ἡπιότητος.

— Μὴ κλαίης. Ὑπάρχει τρόπος νὰ ἐξαγοράσῃς τὴν ζωὴν σου. Ἐγὼ ἡμπορῶ νὰ σοὶ τὴν ἐγγυηθῶ.

Ὁ ληστὴς, ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, ἀνεκάθησε, καὶ ὑπὸ χαρᾶς οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠετινοδόλησαν.

— Σὰς συνελάδομεν, ἐξηκολούθησεν ὁ διευθυντὴς. Ὅλα τὰ μέτρα ἐλήφθησαν ὅπως μὴ διαφύγῃς. Ὁ σύντροφός σου τὰ πάντα ὡμολόγησεν· ἀλλ' εἰς αὐτὸν δὲν θὰ γίνῃ χάρις. Βοήθητε σὺ τὴν ἀρχὴν εἰς τὰς ἀνακαλήψεις τῆς, καὶ σώζεται. Θέλεις;

— Ἀρῶ ὡμολόγησεν ὁ Καπρέρας, εἶπαν ὁ ληστὴς τρέμων, ὁμολογῶ καὶ ἐγώ. Ἀλλ' εἶμαι βέβαιος περὶ τῆς ζωῆς μου;

— Τοῦτο, ὑπέλαθεν ὁ διευθυντὴς, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀκρίβειαν τῶν πληροφοριῶν σου. Ὁ Κόμης Ζαγαδῖνος λοιπὸν εἶναι ὁ Καπρέρας;

— Δὲν τὸ ὡμολόγησεν ὁ ἴδιος; ἐρώτησεν ὁ ληστὴς δισταζών.

— Ὁ ἴδιος τὸ ὡμολόγησε, καὶ ἄλλοι, ὡς βλέπετε, τὸν ἐπρόδωκαν, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος. Ἀλλ' ἀνάγκη νὰ τὸ μαρτυρήσῃς καὶ σὺ, ὅπως ἐξαγοράσῃς τὴν συγχώρησίν σου.

— Ἐκεῖνος εἶναι, ἀπεκρίθη ὁ ληστὴς ἐνδίδων.

— Καὶ πῶς ἔχει διαβατήριον Οὐγγυροῦ κόμητος;

— Ἐφόνευτε τὸν κόμητα καὶ ἕνα ὁπαδόν του, ἐρχομένους εἰς Ἰταλίαν, καὶ ἔλαβε τὸ διαβατήριον ἐκείνου καὶ τὸ ἐδικόν μου.

— Ποῦ ἐδρεύει ἡ συμμορία του;

— Μέρους διεσπάρη πρὸς τὸ παρὸν, μέρος μετέβη εἰς τὴν Παππικὴν ἐπικράτειαν, ὅπου ὁ Καπρέρας μετεδίβασε καὶ τοὺς θησαυροὺς του, καὶ ὀλίγοι μόνον ἀκόμη κρύπτονται εἰς τὰ πέριξ ὄρη. Αὐτοὶ φρουροῦν τὸν αἰχμαλωτὸν Σικκάρδην, ὅστις φυλάττεται ὡς ἐνέχυρον, ἂν ἤθελε συμβῇ ποτὲ τίποτε εἰς τὸν ἀρχηγόν.

— Θά μοὶ παραδώσῃς τὸ Σικκάρδην ζῶντα, καὶ σώσεις.

Ὁ ληστής ἦτον πρόθυμος εἰς πᾶν ὅ,τι παρ' αὐτοῦ ἀπαιτεῖτο, καὶ ἔδωκεν ὅλας τὰς πληροφορίες ὧν εἶχεν ἀνάγκην ὁ ἀστυνόμος. Ὅταν δὲ οὗτος ἔλεγεν ὅτι εἰς τὸν Καπρέραν χάρις δὲν θέλει γίνει, δὲν ἐφεύδετο. Πρὸς φρικτὸν παράδειγμα ἡ ἐξουσία εἶχεν ἀπόφασιν, ἅμα τὸν συλλάβῃ, ἐντὸς εἰκοσιτεττάρων ὥρων νὰ τὸν δικάσῃ, καὶ νὰ τὸν θανατώσῃ.

Τὴν ἐπαύριον ἐπομένως ἀπὸ πρωῒας ἤ-χι-τεν ἡ ἀνά-κρισις τοῦ μυστικώτατο· συγχρόνως δὲ ἐδόθησαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν τῆς Ῥώμης αἱ δέουσαι πληροφορίες πρὸς σύλληψιν τῶν συνενόχων του. Περί δὲ τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἀνθρωποὶ τινες, ἐνδεδυμένοι ὡς χωρικοὶ, ὑπὸ τὰ ἐνδύματά των ὁμοῦς κρύπτοντες ὅπλα, ἀνέβαινον δυσβάτους τινὰς καὶ ἀκατοὶ κήτους τοῦ ὄρους χαράδρας. Ἦσαν δὲ οὗτοι ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας μετὰ στρατιωτῶν καὶ μετὰ τοῦ ληστοῦ, ὅστις πρειδοποιήθη ὅτι δύο στρατιῶται εἶχον τὴν ἐντολήν, ἅμα ἐφαίνοντο ἐκ μέρους τοῦ τὰ ἐλάχιστα συμπτώματα προδοσίας, νὰ τῷ ἐυθίσωσι τὰς μαχαίρας των εἰς τὸ στήθος.

Τὸ σκότος εἶχεν ἤδη ἐπέλθει· ὅταν εἰσῆλθον εἰς κοιλάδα τραχεῖαν καὶ σύμρυτον, μεμπχυμένην δὲ ἀπὸ πᾶσαν πεπατημένην ὁδόν. Ἀφ' οὗ ἐπροχώρησαν ἐπ' ὀλίγον, ἀπὸ τοῦς κλάδους ἐνὸς δένδρου ἠκούσθη ὀξεῖα φωνὴ γλαυκός· εἰς αὐτὴν δὲ ὁ ληστής ὅστις τοὺς συνώδευεν ἀπήντησεν ἀμέσως δι' ὁμοίας φωνῆς· καὶ ὡς ἀπάντησις εἰς τὸ σύνθημα τοῦτο ἠκούσθη ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ μέρους φωνὴ αἰλούρου. Εἰς τὴν θέσιν ταύτην ὁ ἀστυνόμος ἀπῆκε δύο στρατιώτας νὰ ἐνεδρεύωσι. Μετὰ τινων δὲ λεπτῶν πορείαν ἀνεκάλυψεν εἰς τὸν βράχον προσωκοτομημένην μικρὰν καλύβην, ἥτις εἰς τὸν τόπον ἦτον γνωστὴ ὡς κατοικία ἀνθρωποποιῶν. Ὁ ληστής ἐλθὼν εἰς τὴν θύραν, ἐκτύπησε τρεῖς κατ' ἰδιαιτέρον τρόπον.

— Τίς εἶναι, ἐκραξεν ἑσῶθεν φωνὴ γυναικεία.

— Ἀνθρακοποιοί! ἀπεκρίθη ὁ ληστής. — Ἀνοίξε, μάννα Βαρβάρα.

— Ἀ! ἀνθρακοποιοί! εἶπεν ὠρυωμένη, ὡς δυστράκου κυνὸς, ἡ φωνὴ. Τῆς νυκτός τ' ἀγροίμια! Δὲν μ' ἀφίνουν στιγμὴν ἡσυχίαν! Ὅλην τὴν νύκτα μουγκρίζουν.

Καὶ ἡ θύρα ἠνεώχθη βιαίως, καὶ εἰς τὴν φλιάν ἐφάνη γραία ἐρυννίς, ῥυπαρά, μὲ τὴν κόμην βδέλυρὰν καὶ λυτὴν, μὲ τὴν ὄψιν ἀπαίσιον, κρατοῦσα δὲ εἰς τὴν χεῖρα ἡμισθεστον λύχνον.

— Ἀ! σὺ εἶσαι Πεδρούκκη!

Καὶ ἐκεῖνοι ἐκεῖ ποιοὶ εἶναι; εἶπε μὲ τὸν αὐτὸν τόνον ἡ γραία, βλέπουσα εἰς τὸ σκότος τὰς σκιὰς τῶν στρατιωτῶν.

— Σιωπὴ, Βαρβάρα, μὴ γαυγίζῃς πάντοτε, ἀπήντησεν ὁ ληστής. Αὐτοὶ εἶναι σύντροφοί μας, ἦλθαν ἀπὸ τὴν Ῥώμην.

Καὶ εἰσελθὼν μὲ δλην τὴν συνοδείαν του,

— Ποῦ εἶναι οἱ ξυλοκόποι; εἶπεν.

— Εἰς τὸν κλίβανον, ἀπεκρίθη ἡ γραία.

— Πρέπει νὰ ἔλθουν νὰ γνωρισθοῦν μὲ τοὺς νέους ἀνθρακοποιοὺς, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Τότε ἡ γραία πορευθεῖσα πρὸς τὸν κλίβανον, ὅστις

ἔκειτο εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἔβλεπε τὴν κεφαλὴν τῆς εἰς τὴν ὀπὴν, καὶ ἐφώναζε.

— Ὁ βοσκὸς ἦλθε καὶ θέλει ἄνθρακας!

Μετ' ὀλίγον μίᾱ θύρα καταπακτὴ, ἀφανὴς ἕως τότε, ὀπίσω δὲ τοῦ κλίβανου κειμένη, ἠνεώχθη εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐξῆλθον δύο κακοῦργοι, οὓς ἔλαβε κατὰ μέρος ὁ Πεδρούκκης διὰ νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ.

Ἐν ᾧ ὁμοῦς αὐτοὶ ἐπρότεχον εἰς τοῦτου τοὺς λόγους, οἱ στρατιῶται, ῥιφθέντες, συνέλαβον αὐτοὺς καὶ τὴν γραίαν, καὶ τοῖς ἐκλείσαν τὸ στόμα, πρὶν συνηθῶσιν οὔτε μίαν φωνὴν νὰ ἐκπέμψωσιν. Συγχρόνως δὲ ἐκτείνας ὁ Πεδρούκκης τὴν χεῖρα εἰς τὴν ζώνην ἐνὸς ἐξ αὐτῶν,

— Φέρ' ἐδῶ τὰ κλειδιά, Παυλέτα, εἶπεν· εἶναι περὶ τὸν ν' ἀρρίζης καὶ νὰ δαγκάῃς. Δὲν ἔμπορεῖς νὰ μὲ φάγῃς, φίλε μου· ἡ τύχη βλέπει οὕτω τὰ ἔφερει.

Καὶ λαβὼν τὰ κλειδιά, ἀνάψας δὲ καὶ δαυλὸν εἰς τὸν λύχνον, ἐνευσε πρὸς τὸν ἀστυνόμον, ὅστις μετὰ τινων στρατιωτῶν τὸν ἠκολούθησε διὰ τῆς ἀνοχθείτης καταπακτῆς εἰς ὁδὸν σκοτεινὴν καὶ ὑπόγειον, προχωροῦσαν εἰς μακρὸν διάστημα. Ἐντὸς τῆς σύριγκος ταύτης ἀπήντησαν δύο θύρας, καὶ τὰς ἠνέωξαν ἀλληλοδιαδόχως. Τέλος ἐρῆσαν εἰς ἄλλην τρίτην, καὶ ἐμπρὸς αὐτῆς ὁ Πεδρούκκης, νεύσας εἰς τοὺς στρατιώτας νὰ ὀπισθοδρομήσωσι καὶ νὰ μείνωσι σιωπῶντες, ἔσβυσε τὸν δαυλὸν, καὶ τὸ περιέχον ἐδυθίσθη εἰς πυκνὸν σκότος· ἐπειτα δὲ ἐκραξεν ὡς ἐντὸς τοῦ δάσους, μιμούμενος τὴν φωνὴν τῆς γλαυκός, καὶ ἡ αὐτὴ φωνὴ ἠκούσθη ἀντηχοῦσα καὶ ὀπισθεν τῆς θύρας. Μετὰ τὴν φωνὴν δὲ ταύτην ἀντήχησεν ἐκ τοῦ ἐντὸς τῆς θύρας πάλιν φωνὴ αἰλούρου, καὶ εἰς αὐτὴν ἀπήντησε δι' ὁμοίας ὁ Πεδρούκκης.

Τότε ἠνεώχθη ἡ θύρα, καὶ ἔδειξε τὸ ἐμβαδὸν σπηλαίου, εἰς οὗ μίαν γωνίαν, ἀέρα λαμβάνουσαν διὰ τινων ἐλικοειδῶν σχιμαδῶν τοῦ βράχου, ἔκειτο ὑπὸ κρεμαστὸν λύχνον, καὶ ἐπὶ ἀχύρου σαπροῦ ὁ αἰχμάλωτος, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἴστατο, κρατῶν γυμνὸν ἐγγχειρίδιον εἰς τῶν ληπτῶν, ἑτοιμος νὰ τὸν θανατώσῃ ἂν ὁ εἰσερχόμενος δὲν ἦτον ἐκ τῶν συντρόφων.

— Ὁ Πεδρούκκης, εἶπεν ὁ ἀνοίξας τὴν θύραν. Τότε ὁ ἄλλος φρουρὸς ἀπῆκε τὸν αἰχμάλωτον καὶ ἐπλησίασε.

— Ναί, ἐγὼ! ἀπεκρίθη ὁ Πεδρούκκης. Στέλλομαι ἀπὸ τὸν κόμητα νὰ εἰπῶ τινὰς λέξεις εἰς αὐτὸν μυστικάς. Ἐξέλθετε μίαν στιγμὴν.

Οἱ δύο λησταὶ ὑπήκουσαν. Ἀλλ' ἅμα ἐξῆλθον εἰς τὸ σκότος τῆς παρόδου, περιεκυκλώθησαν ἀμέσως ἀπὸ τοὺς στρατιώτας, ἀρωπλίσθησαν καὶ ἐδέθησαν. Εἰσελθὼν δὲ ὁ ἀστυνόμος, ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν Σικκάρδην, ἔστις κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι ἦλθον νὰ τὸν ρονεύσωσι, καὶ ἡ ἐρῆθ ὑπερηφάνως, ὅπως δεχθῇ τὴν πληρὴν ἀνδρικῶς· ἐπειτα δὲ μαθὼν τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἐδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν ἐλευθερίαν, ἣν ἐνόμιζεν ὅτι ἀποχαιρέτησε διὰ πάντοτε. Ἡμίγυμνος, ῥυπαρὰ φορῶν ῥάκη, μακρὸν ἔχων γένειον καὶ ἀτημέλητον κόμην, ἦτον ὡς σκιὰ ἑαυτοῦ, καὶ ὁμοίος μᾶλλον μὲ τοὺς ληστὰς ἀφ' ὧν τὰ ξίφη ἐσώθη. Ἀφ' οὗ δ' ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀστυνόμον, καὶ τὸν εὐχαρίστησε ζωηρῶς διὰ τὴν σωτηρίαν του, μεσιτεύσας συγ-

χρόνως καὶ ὑπὲρ τοῦ Πεδρούκη, ὅστις συνετέλεσεν εἰς αὐτήν, τὸν ἠκολούθησεν ἔπειτα ἐκτὸς τῆς Ζοφεῖας τοῦ εἰρκτός· καὶ ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ ὑπαιθρον, καὶ τὸ στήθος τοῦ ἐπλήσθη κατὰ πρῶτον μετὰ τὸς μῆνας ἀέρος καθαροῦ, ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα καὶ προσ-
 ηυχήθη θερμῶς.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰσῆλθεν ἡ ἐλπίς εἰς τὴν καρδίαν τῆς Νίννας, ἐδίωξεν ἀπ' αὐτῆς τὴν ἡσυχίαν, ὥς καὶ τὸν ὕπνον ἀπὸ τὰ βλέφαρά της. Ἀντὶ τῶν πρῶτων δακρύων, τὴν ἐκυρίευσεν ἤδη νευρικός γέλως· ἀδιακόπως εἶχε τὸ βλέμμα εἰς τὴν θύραν ἐστηρηγμένον, καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει τοῦ Φιλίππου τὸ βῆμα.

Ἡ Ρόζα δὲν εἶχε τοὺς αὐτοὺς λόγους ἀνυπομονη-
 σίαν. Ἐντελῶς ὅμως ἀτάραχος δὲν ἦτον οὐδ' αὐτή. Ἦτον μὲν σιωπηλή, καὶ οὐδὲν εἰς τὴν φυσιγνωμίαν της δὲν ἐπρόδιδε καρδίας ἀησυχίαν. Ἀλλὰ ἐν σύμ-
 πτωμα ἦτον παράδοξον παρ' αὐτῇ, ὅτι δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, καὶ σχεδὸν δι' ὅλης τῆς νυκτός περιεπάτει ἀ-
 δικόπως ἄνω καὶ κάτω, ὥς ἂν δὲν ἐδύνατο οὐδέ στιγ-
 μὴν νὰ μείνῃ ἀκίνητος, καὶ ὥς ἂν σφοδρὰ ἐσωτερικὴ
 ταραχὴ ὑπεσφίριζεν εἰς τοσοῦτον βαθμὸν τὰς σωματικὰς
 της δυνάμεις.

Τὴν δ' ἐπαύριον τῶν συμβάντων ἐντὸς τοῦ θάτους, ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ὅπου ἦταν αἱ δύο ἀδελφαί μετὰ τοῦ πατρὸς των, ἠνεώχθη, καὶ ὁ Σικκάρδης εἰσῆλθεν. Ἡ Νίνα ἐξέπεμψε μεγάλην φωνὴν καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰ ἀγκάλας τοῦ, καὶ ὁ πρίγκιψ Φραπόλς καὶ ἡ Ρόζα ἔσπευσαν πρὸς αὐτόν.

Λαβὼν δ' ὁ πρίγκιψ τὰς χεῖρας τῆς Νίννας καὶ τοῦ Φιλίππου,

— Τώρα πλέον ἠνωμένοι, εἶπε, διὰ νὰ μὴ χωρι-
 σθῆτε. Ἡθελες, φιλότατη Νίνα, νὰ νυμφευθῇς τὴν αὐτὴν ἡμέραν μετὰ τῆς ἀδελφῆς σου. Ἐπιμένεις καὶ τὴν ἀπόφασίν σου;

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠκούσθη τυμπανισμός, ἡ θύρα ἠνεώχθη ἐκ νέου, καὶ εἰσῆλθεν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυ-
 νομίας ἐν πλήρει στολῇ.

— Ἐρχομαι, κύριε πρίγκιψ καὶ κυρίκι, εἶπε, νὰ
 σὰς εἰδοποιήσω, ὅπως μὴ φοβηθῆτε. Ἐπέραμεν τὸν Καπρέαν. Τὸ δικαστήριον ἀπαράσσει νὰ θανατωθῇ
 ἐκτὸς τῆς πόλεως τῆς ἐπαύλεως ταύτης, ὅπου ἐγίνετο τὸ
 τελευταῖόν του ἐγκλημα.

Τότε ἡ Ρόζα ἐγερθεῖσα, ἦλθε πρὸς τὴν Νίναν, καὶ τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός.

— Ἀδελφὴ, τῇ εἶπεν, ἤθελες νὰ νυμφευθῶμεν τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Ἐκπληρῶ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Σή-
 μερον σὺ νυμφεύεσαι τὸν κόμην Σικκάρδην. Ἐγὼ νυμφεύομαι τὸν Χριστόν. Λαμβάνω τὸ κάλυμμα μο-
 ναχικόν.

— Ρόζα! τί λέγεις Ρόζα μου! ἀνέκραξεν ἡ Νί-
 να, ἀναπηδήσασα ὑπ' ἐκπλήξεως.

— Τί λέγεις, θύγατερ! εἶπεν ὁ πρίγκιψ, ἔλθων καὶ αὐτός πρὸς τὴν Ρόζαν.

Αἰφνίς ἠκούσθη ἰσχυρὰ βροντὴ ὡς πολλῶν πυροβό-
 λων κροτούντων ὁμοῦ.

— Ὁ ληστὴς Καπρέας ἦτον ὁ σωτὴρ μου εἰς τὴν
 κοιλάδα τοῦ Σαντάλθου! ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα, καὶ ἔπε-

σεν ὡς νεκρὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς της.

Ἡ Ρόζα δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν ἀντίδρασιν. Ἡ Νίνα δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν ἀντίδρασιν. Ἡ Ρόζα δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν ἀντίδρασιν. Ἡ Νίνα δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν ἀντίδρασιν. Ἡ Ρόζα δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν ἀντίδρασιν. Ἡ Νίνα δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν ἀντίδρασιν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ.

(Ἰδε Φιλολ. 24.)

Ζ.) Σιμαίς. Τέλος ἀνάγομαι εἰς τὸ ἀχανές πέλα-
 γος τῶν ἱστορικῶν, φιλολογικῶν, τεχνολογικῶν, εἰ-
 δήσεων τῆς Συμαίδος, καὶ ὡς ἡ περιστέρα τῆς κιβω-
 τοῦ, δὲν ἔχω ποῦ νὰ θέσω τὸν πόδα, χωρὶς νὰ τὸν ἐμ-
 βάψω εἰς θόρυβον. Ἐνόμιτα δ' ἀναγκαῖον νὰ προ-
 παρασκευάσω τὴν περὶ αὐτῆς κρίσιν διὰ τῆς ἐκτιμή-
 σεως ὅλων τῶν λοιπῶν χειρογράφων ὅσα κέκτηται ὁ
 ἐκδότης αὐτῆς, διότι μεταξὺ ὅλων αὐτῶν εὐρίσκω
 μεγίστην ὁμοιότητα καὶ παράδοξόν τινα χάρακτῆρα
 συγγενείας.

Ἡ Συμαίς μᾶς παρατίθεται ὡς προϊόν τοῦ καλὰ-
 μου Μελετίου τινὸς Χίου, Μοναχοῦ τοῦ ἁγίου Ὁρους,
 ἀκμάσαντος τὸ 1236 μ. Χ. καὶ περιέχει κυρίως τὴν
 ἱστορίαν περιφήμου τινὸς σχολῆς καλουμένης Ἀπολ-
 λωνιάδος ἐν νήτῳ Σύμῃ, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς ἐν ἔ-
 τει 377 μ. Χ. μέχρι τῆς καταστροφῆς της ἐν ἔτει
 1148 μ. Χ. Ἐν ἐπιμέτρῳ δὲ περιέχει καὶ δύο χρυ-
 σόβουλα αὐτοκρατορικά, καὶ τὸν βίον Εὐλύρου· προτί-
 τι δ' ὁ ἐκδότης πρὸς φωτισμὸν τῆς ἀνθρωπότητος
 προσέθεσε εἰς 88 σελίδας τὴν ἱστορίαν τῆς νήσου
 Σύμης ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, χωρὶς οὐδέ ἰώτα νὰ
 παραλείψῃ ὥστε δυνάμεθα νὰ παρηγορηθῶμεν τοῦ
 λοιποῦ ἂν αἱ Ἀσθίδες καὶ τοῦ Πολέμονος τὰ συγ-
 γράμματα ἀπωλέσθησαν· διότι ἂν ἀτελῶς μόνον γνω-
 ρίζομεν τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηναίων καὶ τὰ καλλιτε-
 χνήματα τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, μᾶς ἀποζημιούσιν αἱ
 λεπτομερεῖς καὶ ἀκριβέσταται περὶ Σύμης εἰδήσεις.
 Ἐπλούτισε δὲ τέλος τὸ ἤδη ὑπερπλοῦτον τοῦτο σύγ-
 γραμμα καὶ διὰ πολλῶν ἄλλων περιεκτῶν κλασικῶν
 συγγραφέων, ὅσον τοῦ Εὐλύρου, τοῦ Λασστέρου, πρὸ
 πάντων δὲ διὰ θαυμασίας περιγραφῆς τοῦ ναοῦ τοῦ
 Ὁμήρου, ἐξαχθείσης ἀπὸ τοῦ Λασστέρου τὴν ποικι-
 λην ἱστορίαν. Καὶ τοσόντον περίεργα, θαυμάσια ἐξάσια,
 ἀκατανόητα εἶναι ὅλα τὰ τοῦ βιβλίου τούτου, ὥστε
 ὁμολογῶ ὅτι μένω ἐμπρός του ἐκπεπληγμένος, καὶ
 δὲν ἠξέωρω τί μᾶλλον νὰ θαυμάσω, τοῦ συγγραφέως,
 ὅστις ποτ' ἂν ἦ, τὴν θρασύτητα, ἢ τῶν ἀναγνώστων,
 ἂν τινες ᾧ, τὴν ὑπομονὴν, καὶ διττάζω πόθεν ν'
 ἀρχίσω καὶ ποῦ νὰ τελειώσω.

Ι.) Ἦρος. Ἐν ἀπὸ τὰ περιεργότερα φαινόμενα ἑ-
 λων ὁμοῦ τῶν ἀνεκδότων χειρογράφων ὅσα κέκτηται
 ὁ ἐκδότης τῆς Συμαίδος, εἶναι ἡ ὁμοιότης τοῦ ὕφους
 τῶν. Θάρβεις ὅλων οἱ συγγραφεῖς, ἢ ἀρχαιότεροι εἶ-
 ναι ἢ νεώτεροι, εἰς ὅσον ἀφυστώτα, αἰῶνας καὶ τό-
 πους ἂν ὑποτίθενται γράψαντες, ὅτι εἶχον τὴν αὐτὴν
 γραμματικὴν καὶ τὸν αὐτὸν διδάσκαλον, ἢ ὁρθότερον